

Maalikki Hulla

AFRIKKALAINEN LAPSUUTENI

Sanon peruutuspeilille:

Minä olen Maalikki Hulla, enkä kestä aurinkoa.

Se sulattaa nahat varvasväleistä

ja tekee kuskusista, maissista ja bataatista keltaista ruikulia.

Sääriluut alkavat kukkia ja kasvavat paiseita,

joista puhkeaa viluisia skorpioneja ja hämähäkkejä.

Kurunkarussa pihat ovat pieniä kuin napinlävet.
Ripustamme sinne pyykkimme,
jotka pölyävä hiekka hetkessä värjää tulikukankeltaiseksi,
käristämme ruskeita kastikkeita antiloopinjanteista
ja ratamokehräjän riekaleista.

Miehet ovat ilman paitaa,
napojen ympärillä kasvaa mustaa karvaa
ja mäyräkoiran huurteinen jalanjälki,
takkutukkalapset kirmaavat savimajojen välissä
ja autojen kiillottomilla konepelleillä.

Täällä *Lanius* on lintu ja hauki on kala,
täällä naisten haarovälit aukeavat kuin lumpeet rumpujen tahdissa
ja lapsia sikiää kujien varsille, viemäriaukkoihin ja mopanepuiden katveeseen,
kun vesiasiat on hetkeksi laskettu pään päältä ja levähdetään.

Vauvat ovat kuin karvaiset bambit, jotka nuollaan puhtaiksi,
täynnä valoa ja kermaa,
tai eebenpuuta, keltaista kirsikkaa, luuttomia, tajuttomia,
kaiken ymmärtäviä.

Savikylissä mopanekuningatar säätelee kaikkea,
hänen tahtonsa mukaan emikukasta kasvaa rintava ja heteestä pystykäs;
ja kirahvit huojuvat savannien halki;
ja hibiskusnuolet lävistävät kultasiipirastaat;
ja okaiset siemenet takertuvat ratamokehrääjien jalkoihin
levittäytyäkseen pandemian lailla kaikkialle.

Kun korkoossängyn virkatut etehiset vedetään kiinni,
kun mopanequeen ähkyy vällyissään,
majat ovat vaiti, ovihuulet sinetöitynä
ja mopane luo.

Ulkona aurinko pisamoi odottavien varvasvälit,
pyyhkii rintojen poimuista tatuoinnit,
täällä kestävät vain hiki ja okaiden pistot.
Dreijan nytkähdykset rytmittävät päivät pyöriväksi liikkeeksi,
saviset astiat irtoavat sormista

ja lentävät taivaan tuuliin.

Isät istuvat majojen varjoissa ja polttavat tupakkaa,
keuhkot ja hiekka rahisevat.
Pojat pakkautuvat laivoihin, juniin, bussien katoille,
kamelien kyttyröiden väliin,
naisten satakertaisten hameiden alle kuin varastetut digiteeveet,
ja metallikuoriset madot hinaavat heidät autuaammille juomamaille,
Amsterdamiin, Tunisiin,
Moskovan kansainväliselle vyöhykkeelle,
josta he voivat kirjoittaa kotiin ja valehdella:
täällä on kaikki hyvin.

Pojat kirjoittavat isät mustemmiksi,
kirjoittavat silmiin ilon jostakin,
jota ei ole ikinä ollut.
Isät nauravat ja kohoavat maasta,
lentävät savikaupunkien yllä ja vilkuttavat.
Taivaalta putoaa veitsiä ja aseita,
veren ja hien huuhtomia repaleisia paitoja,
unelmia kuin ruostuneita nauvoja,
jotka lohkeavat mopanepuiden hammasteriin.

Tällaisia poikia tehdään vain laihasta siemennesteestä
ja rasvaisesta äidinmaidosta.

Yöt täyttyvät humalluttavista nujakoista,
joissa juodaan ruokoviinaa ja mopaneviinaa,
juodaan lasit ja pullot siruiksi ja tihkutaan verta,
nyrkit muuttuvat mustiksi, silmät silmättömiksi.

Silti puut humisevat ja pudottavat vettä kuin keltaisia kuiskauksia,
kurovat auki kartattomia teitä kuin pölyistä serpentiiniä.
Naiset avaavat käsivartensa,
jotka päivisin lepäävät mustien melonien päällä,
tukahduttavat kikkarapäiset kapinoivat lampaansa
rakkauden runtelemia sydämiään vasten.
Synnymme mustina noesta, he laulavat lampaille
jotka roikkuvat rinnoissa vaikka jalat yltävät maahan.

Oivalluksille on railot jo koverrettu,
niihin me sovimme kuin nahkaisiin tuppiin.

Kun koittaa käärmeidentapposunnuntai,
kaikki lapset, nekin nappisilmät,
joiden huulet varisevat valaistuneiden kultapölyä,
hutkivat matelijoita kuoliaiksi.
Muhammad al-Jalawi on käärmeiden kuningas
ja maksaa pähkinän jokaisesta nahasta.
Hän tuli sata vuotta sitten aavikon toiselta reunalta
ja imeskeli matkalla hampaansa,
koska olisi muuten kuollut janoon.

Illalla syödään kyynkielikeittoa
ja paistettua mombaa ja lauletaan.

Minä piilotan käärmeet peiton alle.
Minä piilotan sanat korvieni taakse.

Kautta profeetan parran - aamulla savanni palaa!
Mustat kyyt mustia runkoja vasten,
mustat lapset mustaa maata vasten.

Ja me käsitämme, että tällainen
on ajan sokea pyörähdys.

Tämän kaikenhan te tiedätte ja olette lukeneet.

Niin on kirjastoja rakennettu sitten Aleksandrian,
lapsia kivitetty ja poltettu kuin tunteettomia sanoja,
sytytetty tikkuja yön valaistukseksi,
kuunneltu huutoja kuin karmivia hymnejä siitä mikä on totta ja keksittyä kuitenkin
– niin kuin te flanellisissa yöpaidoissa hotellien peilien edessä,
matkalla, katkolla, ennen kipupisteitä tai niiden välissä, naulaisilla matoilla.

Juopuneet nojaavat seiniin pitääkseen ne pystyssä.

Kuuletteko?

Seinät nojaavat juopuneisiin pitääkseen ne pystyssä.

Pudotan vesiastian pääni päältä,
ikivanha ruukku särähtää sirpaleiksi muttei se minua liikuta.
Kassissa on yöpaita ja sampoota,
yöpaidasta teen pysäkillä purjeen ja sampoo on pullopostia.
Koko matkan sataa, rekan pyyhkimet jurnuttavat
ja valo tekee pimeään viiltoja,
niistä näkee kuivuneet maissipellot ja mopanepuiden luisen oksaston.
Jokainen pysähdys ottaa minusta palan,
murenen kyläteille, moottoriteille, halpojen hotellien hajuun,
hilloon ja paahtoleipään,
ja kun ojennan käden, valokeilan takaa siihen tarttuu
vanha hampaaton nainen.